

**Dat heet dan
gelukkig zijn...**

*Vrijdagochtend, vijf na tien.
Een schreeuw rukt mij uit mijn
dromenland. Ik vertoefde in
Lafayette, dansend met een
bende 'schuun wuvelkes' zoals
mijn irritante metgezel mij
meermaals benadrukte. Aan
alle schoon komt duidelijk een
eind want die schreeuw brengt
me terug in hotel Mayfair.*

*Voor mijn bed staat de
rechtstreeks uit Fawtly Towers
geplukte bediende die
verontrust mijn trommelvliezen
tergt omdat 'Toerisme
Oostende' toch wel speciaal
aan haar opgedragen heeft mij
en mijn drie kamergenoten
wakker te roepen voor weer
één of andere vergadering'. Als
de nood hoog is...*

*Het bier smaakte in Lafayette.
Maar het koffieapparaat in de
ontbijtruimte, of laten we het
eerlijkheidshalve referer
noemen, is al twee dagen stuk.*

*Toch geen tijd voor, want de
vergadering is al bezig. Wat?
Geen tijd voor koffie 's
morgens? Ik begon stilaan te
vermoeden dat Marc Lybaert
de lokale voodoo-specialist had
aangesproken.*

*Wie kan er anders in slagen
mensen als mezelf, die drie
weken geleden nog nooit van
Theater aan Zee hadden
gehoord, plots met ware
obsessie elke dag opnieuw, 21
uurtjes achter elkaar de
dieseldampen en vloerbare hitte
te trotseren om in het Post-T
gebouw de voorziene media
wat met mijn onkunde te komen
bepotelen.*

*Workshop Registratie.
Inderdaad: workshop. 'Of ik effe
mee zou kunnen werken aan
een journaaltje of iets
dergelijks.'*

*Natuurlijk! Graag! Aan de slag!
...om na een tijd vast te stellen
dat vierkante wielen niet
draaien. De verbijstering van
het groepje Brusselse
studenten groeide met het uur:
hoe komt het verdomme toch
dat we geen prachtdaagboek
bijkrijgen?*

Vervolg op pagina 2

ZATERDAG 7 AUGUSTUS 1999

DAGKRANT

Theater aan Zee

!!! Met de laatste programmawijzigingen

TaZ breekt door in
derde jaar

Jan publiek valt voor Festival

Het werd vanaf de tweede dag van TaZ'99 al duidelijk dat het festival niet alleen de geroutineerde theaterfreaks bereikt, maar ook het hart begint te veroveren van de toevallige toerist en de modale burger. Die beperkt zich niet meer tot het bekijken van de massasppektakels, maar vindt nu ook de weg naar de kleine en gedurde voorstellingen die Vlaanderens jongste theatermakers in Oostende op de planken brengen.

Die conclusie is niet alleen de onze. Ze wordt bevestigd door Geert Opsomer. Deze doctor in de Theaterwetenschappen stelt niet alleen opgetogen vast dat TaZ een echt publieksfestival aan het worden is. Evenzeer verheugt hij zich in de kwaliteit van de opvoeringen in het kader van Jong Theater Werk. Zijn conclusie is geen gratuite complimentje. Geert Opsomer volgde gemiddeld vijf voorstellingen per dag, omdat hij levens adviseur is van de jury die het jonge theatergeweld beoordeelt.

POSTGEBOUW

"TaZ is een duidelijk engagement aangegaan met jong theaterwerk en dat was te merken", aldus Opsomer.

"Vorig jaar hing het jongerenwerk nog ergens tussen de spektakels en het beroepstheater. Je moest er soms echt naar lopen zoeken. Deze keer neemt Jong Theaterwerk een prominente plaats in. Het is geen annex meer van het festival, maar vormt nu de kern. De toon wordt al aangegeven in de Dagkrant, waar ze dagelijks de eerste pagina ter beschikking kregen.

Ik vind dit een belangrijke optie, een goede keuze. En je stelt vast: het werk. Het publiek komt met interesse kijken. Voor de jonge theatermakers is die confrontatie met de zogenaamde gewone kijker een leerrijke ervaring, vooral omdat ze soms totaal onverwachte reacties krijgen, en die zijn niet altijd zo positief als ze hoopten."

Volgens Opsomer is ook de keuze van het voormalige Postgebouw als knooppunt van TaZ, een gelukkige beslissing.

"Die beslissing is bijna een politiek statement: laten we dat soort prachtige ruimtes niet verloren gaan, maar weer innemen en er glans aan geven."

Voor Vlaanderens jonge theatergeweld had het Postgebouw nog een bijkomend voordeel. Een week lang was het ook een ontmoetingsruimte waar professionelen en beginners uit de theaterwereld elkaar konden vinden.

Geert Opsomer heeft daar een eigen kijk op: "Kwaliteit, zoals hier in theater, ontstaat vaak uit ontmoetingen tussen mensen. Vaak zie ik jonge talenten waarvan ik hoop: als die met de juiste mensen zouden praten, groeit er weer iets waardevol. Wel: ik heb hier vastgesteld dat dit echt zo gebeurt ook. Jonge talenten ontdekken elkaar in Oostende, gaan naar mekaar's voorstellingen, leren van elkaar.

Gisteren zei me een meisje uit Maastricht: 'Ik loop al lang rond met een idee voor een voorstelling, en kijk: juist hier in Oostende ontmoet ik collega's waarmee ik altijd al had willen praten'. Opsomer: "Is dat geen plezierige vaststelling? Welk ander festival kan dat zeggen? Daaraan zie je dat TaZ in ons theaterlandschap een echte functie vervult."

JURY

Geert Opsomer is ook adviseur van de jury die de voorstellingen van de jonge theatermakers vandaag beoordeelt. Hij hoopt dat ze niet enkel zullen letten op de opvoering

Ik hoop dat de jury veeleer speurt naar het potentieel dat achter een voorstelling schuilt, naar het talent, dat ze kiezen voor persoonlijkheden waarvan in de toekomst nog veel van kan worden verwacht. Dat is ook de geest van TaZ: mensen de kans geven om hun eigen ding te doen. Ik hoop dat de jury een keuze maakt die gericht is op de toekomst, niet op het stuk dat hier toevallig wordt opgevoerd."

En wat vond hij eigenlijk zelf van deze derde editie?

"Het wordt beter en beter en de belangstelling groeit nog altijd. Wat kan je dan anders zeggen dan: dit was een prima festival? Er werd op hoog niveau geacteerd, vooral dat valt me dit jaar op. Ik wil geen enkele school of opleiding uitsluiten: hier was veel pur talent te zien."

PRIJZEN STRAAT-ACTS

Vandaag treden de zowat 40 straatartiesten van TaZ verder op tussen 14 en 18u. Om 19u reikt de jury de prijzen uit voor de beste acts. De plichtigheid is publiek en vindt plaats op de kiosk in het Leopoldpark.

"IS VOLWASSEN TaZ NOG KINDS GENOEG?"

"TaZ wordt met zijn drie jaar volwassen", schrijft een krant; "De kinderfoutjes van de eerste jaren groeien eruit."

De kinderfoutjes wel, maar wat met de kwaliteit van het Kindertheater? Deze vraag wordt ons voor de voeten gegooid door de 13-jarige F., die in onze krant van gisteren al pleitte voor het invoeren van een kinderjury.

Je kan zo'n opmerking natuurlijk verwachten na deze editie van TaZ, waar kindertheater een fors deel van de programmatie besloeg. Vier vaste voorstellingen per dag, talrijke losse voorstellingen en vijf stukken, geproduceerd in het kader van het Jong Theaterwerk. Het is niet niks. Maar we laten het meisje F. weer aan het woord.

"Ik zag hele goede en flauwe voorstellingen. Goed vond ik Mijnheer Hoppe, het Levendige Appeltje, Ouder dan Eeuwenoud en de indianenverhalen van Herman Peeren.

Maar er waren er ook mindere zoals Shiwa. Enkele kinderen verlieten de voorstelling voortijdig, anderen gingen aan moeders ogen zeuren 'wat dat vreemd beest op het podium nu eigenlijk was.

In Ramona zaten enkele grappige gebeurtenissen, maar die werden te veel uitgerokken."

Vandaar de vraag van F. naar een kinderjury, waarvan ze denkt dat die het peil van het kindertheater zou kunnen garanderen. Zelfs de Performing Acts op straat hebben een jury die hen in het oog houdt, waarom dan geen jury voor Kindertheater?

We legden die verzuchting voor aan de artistiek directeur van TaZ, Marc Lybaert.

Komt er volgend jaar een kinderjury, Marc?

Lybaert: "We hebben er zelfs dit jaar al aan gedacht! Er vonden voorafgaande gesprekken plaats

tussen Toerisme Oostende en de Stipkrant, de jeugdbijlage van Het Nieuwsblad. Concreet werd gedacht om de jongelui via reacties in de Stipkrant te laten jureren. Maar de idee kon wegens allerlei organisatorische redenen niet worden uitgevoerd." Volgend jaar dan misschien?

Lybaert: "Ik weet maar één ding: als er kinderjury wordt ingevoerd, zal die een zeer originele en aparte vorm moeten krijgen. Gewoon punten geven zie ik niet echt zitten. Tegelijk moeten we vermijden dat het bestaan van een kinderjury, ons in de richting van een Kinderfestival drukt. Het is echt niet de bedoeling om TaZ nog een telg bij te geven."

"Tevreden of niet tevreden... dat is de vraag"

Mocht u, geachte lezer, getuige zijn van de gesprekken in mijn kantoor, dan zou u toch eens de indruk kunnen krijgen dat u naar het meest absurde stuk zit te kijken dat binnen deze programmatie denkbaar is! Een goede regisseur zou van pas komen en voor de Werkgroep Registratie zou knip- en plakwerk onontbeerlijk zijn.

"Bent u tevreden?" zegt de artistieke leider steevast bij elke (geplande) ontmoeting of werksessie. Voor alle duidelijkheid: hij doelt niet op mijn post-40-syndroom. "Ja", antwoord ik steeds weer, "als ZE tevreden zijn, ben ik dat ook...". En dan begint het stuk. Ten eerste is tevreden zijn met het theaterfestival niet meetbaar... of toch? Een beetje tevreden wordt al vlug 'compleet niet' of 'uiterst'. Op het continuüm van tevredenheid neig ik naar extremen, een beetje zoals zwanger zijn: je bent het of je bent het niet.

Marc Lybaert, de man die zijn hemd uitrekt voor een fotograaf - en daardoor méér aandacht krijgt dan het artikel zelf - is echter meer genuanceerd: bij hem slaat tevredenheid al vlug over naar het comfort van de acteurs, technici en medewerkers die hier al weken of minstens dagen in het zwet des aanschijns theater maken. "Ze slapen wel goed, maar de drank is niet koel".

Bij mij gaat het om het gevoel van de toeschouwer, of méér nog, het gevoel van de opdrachtgever. "Zitten de hotelier klanten die uitdrukkelijk lieten weten dat zij voor het festival naar Oostende komen en als ze komen, komen ze dan met veel (kwantiteit) en vinden ze het dan nog leuk ook (kwaliteit)?"

"Ze" slaat in dit geval op het publiek. En ja, op de eerste avond slaat de schrik om mijn hart. Aanvankelijk niet, want de acteurs zijn uit het verre Frankrijk tot in Oostende geraakt en hebben het podium voor het Scala neergepoot... terrasjes zitten vol, en de lichten zijn gedoofd.

In Aurillac hadden wij het stuk gezien en wij wisten dat het goed was. Na de eerste intieme intro weet ik wat Marc bedoelt met "het is een eerder poëtisch stuk": van de 5 000 toeschouwers druipeu er gestaag groepjes af naar het vuurwerk op de Albert I Promenade dat die avond niet eens de lucht ingaat. "Ze" zijn niet tevreden", denk ik dan.

Onze opdrachtgever zal dus óók niet tevreden zijn... en dus kijkt ik blijkaar ongelukkig naar Dries die - bijna therapeutisch - hier nog even over wil napraten. "Als er 5 000 bezoekers staan en er lopen er 2 000 weg, dan zijn er 3 000 tevreden", zegt hij wijselijk. Geldt dat ook voor massaspektakels, want wie voor indoor theater kiest, wéét dat hij voor een risico kiest. Jong theaterwerk, weet je wel...

En wie langs de shoppingstraten wandelt en standup comedians ziet, moet op een bepaald moment gewoon doorlopen, hetzij om z'n opdracht als toerist te vervullen, of liefst vóór de artiest la claque presenteert. Maar voor pleinspektakels ben ik tevreden als het goed is, als "ze" het goed vinden, als het applaus de getuiscap grenzen overschrijdt. Is dat de acteur in mij?

Directeur Geert Declerck, Van Toerisme Oostende

En op U! En op U! En op U!

Voor wie zich de voorbije week de moeite getroost heeft onze dagkrant écht te lezen, kunnen ze ondertussen geen vreemden meer zijn: de studenten van het Rits. Nu het meeste zweet gelaten is, het grote nachtwerk erop zit, maar de festivalsfeer nog lang niet uitgedoofd, nog even een kort woordje over de ploeg van een dikke ééntwintig mensen die zich achter de schermen werkelijk hebben uitgesloofd om reportages te maken en sfeerbeelden op te nemen om u een dagdagelijks journaal voor te schotelen. Ik stel u voor: de workshop registratie. Vanaf het prille TaZ-begin erbij, bestaat de bende dit jaar uit een mengeling van eerste en tweedejaars tot net afgestudeerden die onder de vleugels van moeder kloek Ilse Brinkman (crewplanning) en vader haan Luc Bosmans (technisch coördinator) in de workshop onderworpen worden aan intermenselijke en technische kruisbesluiting. Regie-studenten en technici vormen ploeg met regie-assistenten en zij die nog maar net bezig zijn, leren van hen die de eerste groepjes erop hebben zitten. Hier zit je er middenin.

Het materiaal dat hen ter beschikking staat werd ontleend aan het Rits, de sponsors Sony en VRT gaven nog een extraatje en er is mij dan ook toegelust: bedank die mannen nog eens, dus hiermede...

Mensen hier doen nog extra's voor elkaar en dat in redelijk ontberende omstandigheden. "Waar is het toilet papier?!", is een kreet die hier zowat dagelijks te horen was. Daar mag dus best nog wel wat sponsoring voor komen... Voelt enig w.c.-papiermerk zich geroepen, melden graag aan de Dienst voor Toerisme van Oostende... Langs deze weg wil het Rits ook een oproep doen aan mensen uit andere filmscholen die zich geroepen voelen om volgend jaar aan de workshop deel te nemen. Desgevallend: hang aan de bel van hetzelfde adres.

Vervolg van pagina 1

We zaten toch al een week op voorhand een concept te bedenken, plannings te maken en plaatjes te schieten? Inderdaad, maar dan heb je nog steeds geen journaal!

Wat ontbrak er dan? Een dictator!

Een Jan Holderbeke die doodleuk maar rechtuit beslissingen neemt waarvan eigenlijk iedereen inziet dat ze moeten genomen worden maar die niemand wil opleggen aan zijn gelijke.

Begeleiding dus! Dat maakt dat ik meteen het hoofd van onze goede vriend en hoofdredacteur van deze dagkrant weer voor ogen zie. Onze Ward! Of hoe een mens in één twee drie van een niets voorstellend programmaboekje een volgeschreven 'gazel' kan maken.

'Vlotgeschreven'??? Ja, inderdaad. 'Ik vind' schrijf je niet met dt etc. maar als je tot vijf uur in de ochtend zit uit te typen wat je de vorige avond vanaf negen uur gefilmd hebt en bij een dubbelinterview met Kama&Seele je jezelf oplegt zowel de montage voor 'het' journaal als een interview voor 'de' dagkrant tegen acht uur 's morgens af te hebben, dan valt het wel eens voor dat het knippen van de ogen als rechtstreeks gevolg heeft dat zulke blunders gepubliceerd worden.

Maar och, dan hadden jullie tenminste iets om over te zagen! Want voor de rest zijn we heel fier op deze dagkrant. Eindelijk. Twee tassen koffie voor mijn neus. Nog een beetje verwaasd van het verschil tussen een journaal-vergadering' en de opgesmukte sfeer die ik vannacht in mijn hoofd voelde, zit ik tussen andere koffiedrinkers, deze zogeheten 'persoonlijke reflectie' neer te pennen.

Maar weet je wat? 'Hangt er aan!' Ik kruip morgen met een goed gevoel in bed en volgend jaar zien jullie mij zonder fout terug! En wat ik te reflecteren heb zal waarschijnlijk genoeg wrevel opwekken om een 'doe zo verder' in het gevaar te brengen. Doe zo verder TaZ!

ZATERDAG 7 AUGUSTUS 1999

Coördinatie:
Kristof
Van Perre,
075-93.17.54

Hoofredactie:
Ward Hulsemans

Redactie:
Dirk Gils,
0495/226773
Els Jacobs
Debbie Esmans

Layout concept:
Bram Ollieuz

Niets uit deze
publicatie mag op
enige drager
worden verspreid
zonder de
uitdrukkelijke
schriftelijke toelating
van de makers

V.U.:
Dries Vermeersch,
Kievitstraat 3,
8400 Oostende

Wat een dag!

Als een mossel in een veel te kleine schelp. Zo ervoer ik mijn arme kapershoofd vanochtend, na een woelige nacht van weinig slaap en lange, sensuele conversaties in LaFayette, het officieuze festivalcentrum in de Langestraat.

Waarom moest ik weer zo nodig...?

Het antwoord op die vraag lag op het puntje van mijn rauwe, van alcohol nog steeds doordrenkte tong: omdat Theater aan Zee '99 bijna gedaan is, tens. Terwijl u dit leest loopt het festival op zijn laatste benen, en zoals ik gisteren voor de zoveelste keer heb kunnen merken: de laatste benen zijn vaak de stevigste niet, wel integendeel. Vandaar mijn heimelijke bewondering voor de grote Manitou van dit festival, een kerel uit één stuk met een karakter als een knotwig die al jaren Noordzeewind heeft verduurd en nog lang niet denkt aan stoppen: Marc Lybaert, kortweg Marc voor de vrienden.

Gewapend met twee GSM's loopt hij zich de kuiten vanonder het lijf, onze held uit Gistel, en passant een plaatselijk politicus complimenteert voor zijn schitterende beleidsvisie en het volgende moment alweer in een delicate onderhandeling verwekt met bankdirecteurs die in Oostende hun firmavlag willen planten, waarna de sympathieke festivalbaas zich spoedt om de publieksstroom, soms op drie plaatsen tegelijk, in goede banen te leiden.

Zo kwam ik hem gisteren legen in het postgebouw, het officiële festivalcentrum aan de Serruyslaan. Heel even vreesde ik dat zijn mentale gezondheid het had begeven, want daar stond de pastis-liefhebber genaamd Marc met een haast onheilspellende glimlach op zijn verkrampte gelaat, voortdurend twee woorden herhalend zonder dat iemand daar om vroeg, alsof zijn hersenen waren blijven stilstaan

Tegader aan Zee (4)

tijdens een cruciale fase in het gesprek met de bankdirecteurs: 'Neen, serieus. Neen, serieus. Neen, serieus. Neen, serieus. Neen, serieus.' Het was een pijnlijk gezicht, te meer omdat vlakbij een medewerkster van Theater aan Zee openlijk ironisch commentaar stond te geven op de bedenkelijke geestestoestand van haar werkgever: 'Blah blah blah...' Uiteindelijk bleek het om de titel van een voorstelling te gaan, zoals ook de stopwoordjes van Marc Lybaert een organisatorisch verantwoorde reden hadden. 'Neen, serieus' is een theaterproductie van Olympique Dramatique en - in tegenstelling tot wat de titel aan negatieve attitude en het belang van ernst laat vermoeden - een erg grappige interpretatie van de nummer één op de Shakespeare-hitlijst: 'Hamlet, prins van Denemarken'. U weet wel, 'there's something rotten in the state of Denmark' and all that jazz, de beroemde zinsnede die in 1976 de zanger van The Sex Pistols inspireerde om zijn naam te veranderen: van Johan Vande Lanotte in Johnny Rotten. Het lijkt vandaag al lang geleden inderdaad, maar veel dichterbij is in de tijd voor wie de voorstelling van Olympique mocht meemaken.

Bijna was dat laatste trouwens onmogelijk geweest, want de vier acteurs, vorig jaar afgestudeerd aan Studio Herman Teirlinck, lokten veel volk naar de Serruyslaan, met alle risico's van dien. Terwijl het gros van de massa min of meer ordentelijk plaats nam op de publiekstribune, was er één onbenul die met zijn olifantenpoten een brandend voetlicht omver stootte en vervolgens de olympische acteerkampioen Geert Van Rampelberg (goud vorig jaar op Theater aan Zee) in het duister achterliet.

Een geluk voor die onverlaat dat de voorvechter der theaterjongeren, Marc Lybaert, op dat moment alweer onderweg was op een andere dringende missie, of het had er bovenarms op gezeten. Zelfs een tanker gevuld met pastis had de toom van de festivalbaas dan niet kunnen temperen, zeker niet nu hij sedert de doortocht van de Spanjaarden van Xarxa de laatste foltertechnieken met sulfers onder de knie heeft. Enfin, dankzij een uiterst professionele interventie van de Theater aan Zee-technici is alles toch goed afgelopen, een vaststelling die je trouwens ook kunt maken over deze derde festivaleditie. Het is geestbevruchtend en hartverwarmend geweest, zo tegader aan zee voor een volle theaterweek. Toch wil ik op de valreep nog een urgente oproep aan het opperhoofd richten: Geachte heer Marc Lybaert (ik hoop u ooit met Marc te mogen aanspreken), ik las in de Dagkrant van gisteren dat u overweegt om als thema voor de vierde festival editie 'Het licht der eeuwigheid' te kiezen. Ik wil met zachte doch niet minder gemeende aandrang protesteren tegen dit nieuwe staattie van goedkope, ja welhaast katholieke slogantaal. We hebben al iets met spiegels gehad, iets met maskers... Zelf dacht ik aan een keinig klinkende festivalnaam, een combinatie die zeker bij de jongeren zal inslaan als een bom: Mega Neurotica 2000. Over de rechten kunnen we het later wel hebben, bij een glas pastis in uw tuin bijvoorbeeld. Met vriendelijke groet,

Pikki Bart

ZATERDAG 7 AUGUSTUS 1999

EN WAT DACHT U ER ZELF VAN?

HOERA IK BEN VAN OOSTENDE!

Telkens ik in Oostende arriveer zorgt het weerzjen met mijn geboortestad voor tegenstrijdige gevoelens. Dit is de stad die ik vijftien jaar geleden verliet omdat hier toen van een cultuurbekid absoluut geen sprake was.

Theater in het bijzonder werd beschouwd als een marginaal fenomeen, iets dat door het beleid getolereerd werd omdat er nu eenmaal een 15-tal liefhebberskringen actief waren.

De minachting van het bestuur ten opzichte van het toneel liet zich nog het meeste voelen door de manier waarop ze het enige 'theaterzaaltje' dat Oostende rijk was in het Feestpaleis, op geraffineerde manier liet verkomen.

En in deze laatste discipline blijken ze in Oostende nog steeds heel bedreven. Begrijpelijk dus dat een bezoek aan Oostende mij altijd met een zekere vrees vervult. Met een bang hart vraag ik mij af

wat er nu weer tegen de vlakte zal zijn gegaan. Om een stad in 15 jaar tijd grondig van uiterlijk te doen veranderen, je moet het maar kunnen. Nu is er echter tijd van juichen. Voor de derde keer wordt in Oostende 'Theater aan Zee' georganiseerd. Een theaterfestival mag je dus wel zeggen. Het konk mij nogal contradictorisch in de oren: Oostende? Theaterfestival?

Maar wat blijkt? In tegenstelling tot het gerenommeerde festival in Antwerpen dat voor een elitaire welstellende minderheid is bedoeld en waar de affiches in het stadsbeeld de enigen zijn die aan het festival doen herinneren, word je in Oostende ondergedompeld. Op elk pleintje, in elke straat in de binnenstad word je vergast op heerlijke vormen van performance. Dit is een festival voor de man in de straat. Letterlijk.

Het oude Postgebouw werd omgetoverd tot een heus theatercentrum waar het goed toeven is en toen ik donderdagavond de - overigens schitterende - voorstelling 'Truth or Dare' ging bekijken was ik verschrikkelijk voldaan zoveel Oostendenaren in het publiek te ertwaren. Blijkt dat Oostende toch in theater geïnteresseerd is.

Dat werd ook bewezen in het Toerismebureau waar bleek dat vele voorstellingen in het Variététheater en de Illusie (privé-initiatieven, waarvoor mijn oprechte dank dames en/of heren initiatiefnemers) uitverkocht waren. Oostende leeft! Eindelijk!

En wat zeker niet onbelangrijk is: de jeugd, onstuimig en gedreven, krijgt hier een kans zijn ei te leggen. De ene keer nog een ietsje onzeker, de andere keer met een slagvaardigheid die de mond doet

opvallen, maar in ieder geval altijd met de wil om zich te tonen en gezien te worden, om hun gedrevenheid te delen. Dit is mooi, ontroerend en geeft moed naar de toekomst toe. Het einde van het theater is nog bijlange niet nabij. Dames en heren initiatiefnemers, organisatoren, acteurs, medewerkers: ik dank jullie uit de grond van mijn hart voor wat jullie voor mijn stad doen en hopelijk zullen blijven doen. Ik weet nu al dat ik na dit zesdaagse festival Antwerpenwaarts kan trekken om daar met de hand op het hart en uitermate trots te vertellen: In Oostende weten ze wat theater is. En meer nog: ze doen het uitstekend.

Knaif Van Pellecom
Acteur - auteur

OVER THEATER (AAN ZEE)

Het festival is geen middel om aan zelfprofilering te doen, het start een wisselwerking op tussen de verscheidene medewerkers en theatermakers. Wat hier na drie jaar onstaat, zal zeker in de toekomst nog z'n vruchten afwerpen in het moeilijke betreedbare Vlaamse theaterlandschap.

Theater aan Zee schiept samenwerking, breekt het ego van de kunstenaar die maar al te graag denkt dat hij in z'n eenjje de wereld aan kan. Het daagt uit en geeft je als jonge maker een kans je ei eens voor te leggen aan een publiek. Kopje onder te gaan of boven te duiken met een prachtig stuk.

Het interessante is het als de reacties op je stuk als dag en nacht verschillen. Je probeert dan te achterhalen waarom mensen het zo gigantisch goed of zo afschuwelijk slecht vonden en dat vergt enige inspanning. Gewoon ook omdat jij het soms maar redelijk goed vond en constant op alle fouten tijdens de voorstelling lag te letten. Wat doe je met die berg informatie? Wie volg je en waarom? Kortom, er staat me nog veel te doen de komende weken.

Het festival nadert z'n einde. Ik ga het weer een jaartje moeten missen.

Kristof Van Perre
theatermaker

 Van Marke

 DE MOOR
ELEKTRO-KEUKEN

Bvba V.C.F.
VANCRAYNEST F.
059-512040

 SIGMA
COATINGS
Bouw- en schilderswerken

03-3606311

 SONY
Broadcast & Professional

 Interbrew

 N.V. OCKIER
051 20 32 23

 IAHIEU H.K.
Bouwwerken in FFR, FFD & FDE

050-789181